

Από το όνειρο στο αδιέξοδο

Του Αλέξη Παπαχελά

Σκέπτομαι το τι περνάει σε αυτό τον τόπο ένα νέο παιδί που θέλει να μάθει γράμματα και να βρει γρήγορα μια δουλειά και απελπίζομαι. Τα παιδιά μας βασανίζονται για χρόνια με τα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερα, αλλά και από τους γονείς που πιέζουν αφόρητα για καλούς βαθμούς. Οι ελληνικές οικογένειες ζουν ένα συλλογικό δράμα έως ότου τα παιδιά τους μάθουν τα αποτελέσματα. Και μετά; Μετά έρχονται αντιμέτωπα με τη

μιζέρια, την ανοργανωσιά και τις ακραίες ιδιαιτερότητες του ελληνικού πανεπιστημίου.

Δεν πρέπει όμως να είμαστε ισοπεδωτικοί. Υπάρχουν νησίδες αριστείας και εξαιρετικοί δάσκαλοι και ερευνητές στην Αθήνα, στην Κρήτη, στα Γιάννενα, παντού. Κάνουν έρευνα και είναι πραγματικοί δάσκαλοι, αλλά μέσα σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες. Έχουν απέναντί τους επαγγελματίες συνδικαλιστές, φοιτητοπατέρες, αναρχικούς, κόμ-

ματα, έναν ασύλληπτο εσμό συναλλαγής και μετριότητας, που ρουφάει κάθε θετική δυναμική από τα πανεπιστήμια. Μπορείτε να σκεφθείτε άλλη

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

χώρα όπου τους φοιτητές εγγράφουν στο πρώτο έτος συνδικαλιστές καθισμένοι σε κομματικά τραπέζια; Ή μήπως ξέρετε άλλη χώρα όπου ο κάθε πικραμένος μπαίνει

μέσα, διακόπτει το μάθημα και κάνει κάποια ανακοίνωση; Όλη η ατμόσφαιρα, από τους βρώμικους τοίχους μέχρι την ανύπαρκτη οργάνωση και

ματα;

Ο κίνδυνος της μαζικής εξόδου των νέων παιδιών από την Ελλάδα είναι ορατός και τεράστιος. Το λεγόμενο brain drain, η απώλεια των καλύτερων μυαλών της πατρίδας μας, βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και επιδεινώνεται. Η απειλή δεν αφορά τους πλούσιους και ισχυρούς που θα στείλουν τα παιδιά τους στο εξωτερικό. Ούτε αφορά τους άπειρους βολεμένους των ελληνικών πανεπιστημίων, από κάποια

μέλη ΔΕΠ που δεν κατάλαβαν πώς έγιναν «πανεπιστημιακοί» έως τους συνδικαλιστές της συναλλαγής και της μετριοκρατίας.

Ούτε βεβαίως αφορά όσους, ακόμη και σήμερα, βλέπουν το πανεπιστήμιο ως παιδική χαρά ανομίας. Αφορά τα χιλιάδες παιδιά που τα έδωσαν όλα για ένα όνειρο και τώρα βρίσκονται μπροστά σε ένα αδιέξοδο χωρίς τέλος για το οποίο δεν φέρουν καμιά απολύτως ευθύνη.

Η ΑΥΓΗ

Η πόλωση είναι πραγματική και, απ' ό,τι φαίνεται, αναγκαία

Ο Γεωργιάδης προκάλεσε δημόσια σύγκρουση γύρω από το θέμα της Υγείας. Όχι μόνο με το γνωστό ιταμό ύφος του, την προπέτεια και την επιπολαιότητά του, αλλά κυρίως με το περιεχόμενο της πολιτικής του. Ακολουθώντας τις μνημονιακές δεσμεύσεις, μειώνει τη δημόσια φαρμακευτική δαπάνη στο 40% του μέσου ευρωπαϊκού όρου και οδηγεί στην εκτίναξη τις φαρμακευτικές - ιατρικές δαπάνες των νοικοκυριών, που πιέζονται από την ακραία λιτότητα. Αποτέλεσμα; Μεγάλο μέρος των πολιτών - ανασφάλιστοι ή ανήμποροι να αγοράσουν τα φάρμακα - μένουν χωρίς φάρμακα. Με το νέο έτος μπαίνουν «διόδια» 25 ευρώ στα νοσοκομεία, ενώ η διάλυση του ΕΟΠΥΥ καθιστά σχεδόν πολυτέλεια την πρόσβαση εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών στην τριτοβάθμια υγεία.

Το πρόβλημα της Υγείας αποτελεί το πρώτο θανατηφόρο σύμπτωμα του Μνημονίου. Δεν έχει μόνο δημοσιονομικές πλευρές, αλλά αναδεικνύει ανάγλυφα τα συμφέροντα του κεφαλαίου του φαρμάκου (με πρωταθλήτριες τις πολυεθνικές) εις βάρος των πολιτών. Η αντιπαράθεση γύρω από το θέμα της Υγείας δεν είναι άλλη μια ευκαιρία διαμάχης κορυφών. Δεν είναι άλλο ένα ρεπερτόριο τηλεμαχίας. Αφορά τη ζωή των πολιτών. Γι' αυτό ο πολιτικός ανταγωνισμός που οργανώνεται γύρω από διαφορετικές προγραμματικές προτάσεις, ανάμεσα στην κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, ανταποκρίνεται στην κοινωνική πόλωση, που ολοένα βαθιάίνει.

Η πρόθεση της τηλε-διαπλοκής να εμφανίσει την πολιτική σύγκρουση ως συνηθισμένη αντιπολιτευτική επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ είναι εκ του πονηρού. Επιχειρείται η αποπολιτικοποίηση, ώστε να υποβαθμιστεί η ανάγκη εναλ-

λακτικών πολιτικών επιλογών. Η διαπλοκή εμφανίζεται ως συνήγορος της κυβέρνησης, με πρώτο μάρτυρα υπεράσπισης τον Βενιζέλο. Ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, αναξιόπιστος και διαβλητός, προσφέρει στήριγμα στον Γεωργιάδη αξιώνοντας κυβερνητική στήριξη για να κουκουλωθεί το σκάνδαλο με τα υποβρύχια. Οι συνήγοροί του ανακαλύπτουν και σ' αυτή την περίπτωση άλλη μια άσκηση αντιπολιτεύσεως από τον ΣΥΡΙΖΑ. Καμώνονται πως δεν καταλαβαίνουν πόσο ντύνει την πολιτική ζωή του τόπου η δυσσομία των σκανδάλων.

Η πολιτική πόλωση αντανακλά την κοινωνική πόλωση. Όταν δια. ευρώ «ταξιδεύουν» με υποβρύχια που γέρνουν, όταν η λίστα Λαγκάρντ και οι άλλες λίστες της φοροδιαφυγής παραμένουν ανεξέλεγκτες, είναι εύκολο η κοινή γνώμη να εξανίσταται, πόσο μάλλον όταν πετσοκόβονται τα φάρμακα... Προκαλεί εντύπωση η προσπάθεια κομμάτων, όπως η ΔΗΜ.ΑΡ., να διαγράψουν την κοινωνική βάση της πολιτικής πόλωσης προκειμένου να ταλαντεύονται ως «αντιπολιτευόμενη συμπολιτευση». Η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων επιβάλλει να λαμβάνονται πολιτικές αποφάσεις σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές εμπειρίες. Από άλλη σκοπιά, το ίδιο ισχύει και για το ΚΚΕ, το οποίο περιχαράκωνεται στο «παρών», που ισοδυναμεί με «απών».

Η πολιτική πόλωση είναι πραγματική, προέρχεται από την κοινωνική απόγνωση. Και είναι αναγκαία για να δώσει σάρκα και οστά στην εναλλακτική πρόταση, στη δημοκρατική ανατροπή. Το επιβεβαιώνει με τη στάση της η κυβέρνηση, που αρνείται τον διάλογο και επισπεύδει την ψήφιση αντιλαϊκών μέτρων.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Επιτέλους κάτι κινείται στην οικονομία

Μέσα στο σκηνικό γκρίνιας, πόλωσης και διαρκών αντιπαράθεσεων που βιώνουν οι πολίτες καθημερινά, υπάρχουν και κάποιες ενθαρρυντικές ενδείξεις ότι κάτι αρχίζει να κινείται επιτέλους στην πολυπαθη ελληνική οικονομία.

Δύο μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες, η Nokia και η Coca Cola ανακοίνωσαν την Τρίτη ότι προχωρούν σε επέκταση των δραστηριοτήτων τους στη χώρα μας.

Προφανώς δεν πρόκειται οι επενδύσεις αυτές να αλλάξουν ριζικά την κατάσταση της οικονομίας. Αποτελούν όμως μια σαφή ένδειξη ότι μετά από πολύ καιρό το επενδυτικό κλίμα αρχίζει να αλλάζει προς το καλύτερο, ότι οι ξένοι εμπιστεύονται και πάλι την Ελλάδα.

Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια ώρα μια μεγάλη ιαπωνική επενδυτική εταιρία, η Japónica, άρχισε μια διεθνή εκστρατεία, με διαφημιστικές καταχωρήσεις για να πείσει ότι η χώρα μας έχει επιτελέσει μια από τις πιο εκπληκτικές προσαρμογές των δημόσιων οικονομικών στην ιστορία και κατά συνέπεια θα πρέπει οι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης να αναβαθμίσουν το γρηγορότερο την ελληνική οικονομία.

Είναι αυτονόητο ότι έχουμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας, μέχρι να υπάρξει ουσιαστική ανάκαμψη της οικονομίας και να αρχίσει να περιορίζεται ουσιαστικά η ανεργία, που έχει πάρει δραματικές διαστάσεις.

Όμως τα πρώτα θετικά σημάδια έχουν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται στον ορίζοντα. Χάρης στις απίστευτες θυσίες των ελλήνων πολιτών, τα δημόσια οικονομικά, έχουν βελτιωθεί πολύ περισσότερο, ακόμα και από τις προβλέψεις της

τρόικας. Υπάρχουν βέβαια πολλά που πρέπει να γίνουν ακόμα, κυρίως στο θέμα της γραφειοκρατίας και της πολυνομίας, της αποτελεσματικότητας των κρατικών υπηρεσιών, για να μπορέσουν να προσελκυστούν σημαντικές επενδύσεις. Είναι ευθύνη και υποχρέωση της κυβέρνησης, να μην αφήσει να χαθεί για μια φορά ακόμα το θετικό κλίμα που διαμορφώνεται.

Καθυστερήσεις, παλινωδίες και μικροσυμφέροντα, δεν μπορεί να αποτελούν εμπόδιο, για όποιον θέλει να επενδύσει στη χώρα. Με ενάμισι εκατομμύριο ανέργους, η Ελλάδα δεν έχει κανένα περιθώριο, να αφήνει ανεκμετάλετες τις όποιες επενδυτικές ευκαιρίες παρουσιάζονται. Από τις περικοπές και τους φόρους, πρέπει επιτέλους να περάσουμε σε μέτρα που διευκολύνουν την ανάπτυξη, τις επενδύσεις, την απασχόληση. Είναι ο μόνος δρόμος για να δούμε φώς στο τούνελ.

Κάν' το όπως οι Πορτογάλοι

Ξέρετε γιατί καλούμαστε το 2014 να πληρώσουμε πάνω από 2,5 δισ. ευρώ για τον ενιαίο φόρο ακινήτων; Επειδή το υπουργείο Οικονομικών δεν μπόρεσε να υλοποιήσει ακόμη το βασικότερο μέτρο για την πάταξη της φοροδιαφυγής των ελεύθερων επαγγελματιών, την αυτόματη είσπραξη ΦΠΑ μέσω των ταμειακών μηχανών.

Ξέρετε πότε έκανε τη διασύνδεση αυτή η Πορτογαλία; Πριν από πέντε ολόκληρα χρόνια. Πριν καν μπει στο Μνημόνιο. Κάθε πορτογάλος πολίτης πλέον - όπως μου έδειξε αξιωματικός της πορτογαλικής κυβέρνησης - έχει στο

πορτοφόλι του μια λευκή πλαστική κάρτα στο μέγεθος πιστωτικής, με το όνομά του, τη φωτογραφία του, ένα ενσωματωμένο τσιπάκι και τρεις αριθμούς: ταυτότητας, φορολογικού μητρώου (ο δικός μας ΑΦΜ) και ασφαλιστικού μητρώου (ο δικός μας ΑΜΚΑ).

Η κάρτα αυτή αναγνωρίζεται από όλες τις ταμειακές μηχανές της Πορτογαλίας: για κάθε αγοραπωλησία, το υπουργείο Οικονομικών εισπράττει αυτόματα από τον έμπορο τον ανάλογο ΦΠΑ, ενώ η απόδειξη της αγοράς του είδους από τον πολίτη καταγράφεται στο μηχανογραφικό κέντρο της Εφορίας του.

Στο τέλος κάθε χρονιάς, μάλιστα, το κράτος γίνεται Αϊ-Βασίλης: κάνει κληρώσεις ανάμεσα στα εκατομμύρια των ηλεκτρονικών αποδείξεων που έχουν καταγραφεί στα συστήματά του χαρίζοντας στους πολίτες διάφορα ακριβά δώρα.

Με λίγα λόγια, με μία κάρτα οι Πορτογάλοι αναγκάζουν όλους τους εμπόρους να αποδώσουν αυτόματα στο κράτος τον ΦΠΑ της ημέρας, σπρώχνουν τους πολίτες να κυνηγούν με το ντουφέκι τις αποδείξεις των γιατρών και τα φαρμακεία να καταγράφουν ηλεκτρονικά τον αριθμό ΑΜΚΑ στις εκτελούμενες συνταγές.

Νότης Παπαδόπουλος

Για να καταλάβει κάποιος πόσο σημαντική είναι αυτή η ηλεκτρονική καταγραφή για τα έσοδα του κράτους, στην Ελλάδα η εφαρμογή της ηλεκτρονικής συνταγογράφησης έβαλε τέλος στο απίστευτο πάρτι των φαρμακοβιομηχανών μειώνοντας τη φαρμακευτική δαπάνη από 5,6 δισ. ευρώ το 2009 σε 2,5 δισ. ευρώ το 2013! Αν το υπουργείο Οικονομικών έκανε ό,τι κάνουν οι Πορτογάλοι με τον ΦΠΑ και με το πετρέλαιο, ο κρατικός κορβανάς θα εισέπραττε άκοπα τουλάχιστον άλλα 2 δισ. ευρώ: όσο είναι, πάνω - κάτω, ο νέος φόρος ακινήτων που απειλεί την κυβέρνηση και τα πορτοφόλια μας!